

מסכת תענית

פרק א'

א. מיאמתי מזכירין גבורות גשים. רבי אליעזר אומר, מיום טוב קראשון של חג. אמר רבי יהושע אומר, מיום טוב הآخرון של חג. אמר לו רבי יהושע. הויל ואין הגשים אלא סימן קללה ב חג, למה מזכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר משב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר:

ב. אין שואلين את הגשים אלא סמוך לגשים. רבי יהודה אומר, העובר לפניו הפתה ביום טוב הآخرון של חג, הראשון מזכיר, הראשון אינו מזכיר. ביום טוב הראשון של פסח, הראשון מזכיר, הآخرון אינו מזכיר. עד אמתי שואلين את הגשים, רבי יהודה אומר, עד שעיבר הפסח. רבי מאיר אומר, עד שייצא ניסו, שנאמר (יואל ב) ויויר לכם גשם, מורה ומלך שבראשון:

ג. בשלשה במרחצון שואליין את הגשימים. רבנו גמליאל אומר,
בשבעה בו, חמזה עשר יום אחר החג, כדי שיגיע אחרון
שבישראל לנهر פרת:

ד. הגיע שבעה עשר במרחצון ולא ירדו גשםים, התחילו
היחידים מתענין שלוש תעניות. אוכלין ושותין משחשה, ומתרין
במלאכה וברחיצה ובסיכה ובגעילת הסנקל ובתשמיש המטה:

ה. הגיע ראש חדש כסלו ולא ירדו גשםים, בית דין גזירין שלוש
תעניות על האבור. אוכלין ושותין משחשה, ומתרין במלאכה
וברחיצה ובסיכה ובגעילת הסנקל ובתשמיש המטה:

ו. עברו אלו ולא נענו, בית דין גזירין שלוש תעningar אחירות על
האבור. אוכלין ושותין מבועוד يوم, ואסוריין במלאכה וברחיצה
ובסיכה ובגעילת הסנקל ובתשמיש המטה, ונועלין את המרחצאות.
עברו אלו ולא נענו, בית דין גזירין עליהם עוד שבע, שען שלוש
עשירה תעningar על האבור. הרי אלו יתרות על בראשונות, שבעל
מתריעין ונועלין את החניות, בשני מטיין עם חשה, ובזמן יש
מתרין מפני כבוד השבת:

ז. עברו אלו ולא נענו, ממעטין במשא ומפן, לבני ובוטעה,
בארוסין ובגושיאין ובשאלת שלום בין אדם לחברו, לבני אדם

הַבָּזְופִּין לְמִקּוֹם. הַיְהִידִים חֹזְרִים וּמַתְעַנְּגִים עַד שִׁיבֵּא נִיסָּן. יָצָא
נִיסָּן וְלֹא יָרַדוּ גְּשָׁמִים, סִימָן קָלְלה, שְׁנָאָמֶר (שְׁמוֹאֵל א' י'ב) קָלוֹא
קָצִיר חֲטִים הַיּוֹם, וְגו':